

Note...

Nr. 1

Aprilie, 2013

**COLEGIUL TEHNIC DE POȘTĂ ȘI TELECOMUNICAȚII
GH. AIRINEI, BUCUREȘTI**

ISSN 2286 – 2811
ISSN-L 2286 – 2811

"A CUNOAȘTE. A IUBI.

ÎNCĂ-O DATĂ, IAR ȘI IARĂ,
A CUNOAȘTE-NSEAMNĂ IARNĂ,
A IUBI E PRIMĂVARĂ."

LUCIAN BLAGA

"CÂNTARE SUB PIETRE ȘI FLORI"

TREZIRE

Mocnește copacul. Martie sună.
Albinele-n faguri adună
și-amestecă învierea,
ceara și mierea.

Nehotărât între două hotare,
cu vine trimise sub șapte ogoare,
în văzduhuri zmeu,
doarme alesul, copacul meu.

Copacul meu.
Vântul îl scutură, martie sună.
Câte puteri sunt se leagă-mpreună,
din greul ființei să mi-l
urnească,
din somn, din starea
dumnezeiască.

Cine vântură de pe muncel
atâta lumină peste el?

Ca lacrimi - mugurii l-au podidit.
Soare, soare, de ce l-ai trezit?

LUCIAN BLAGA

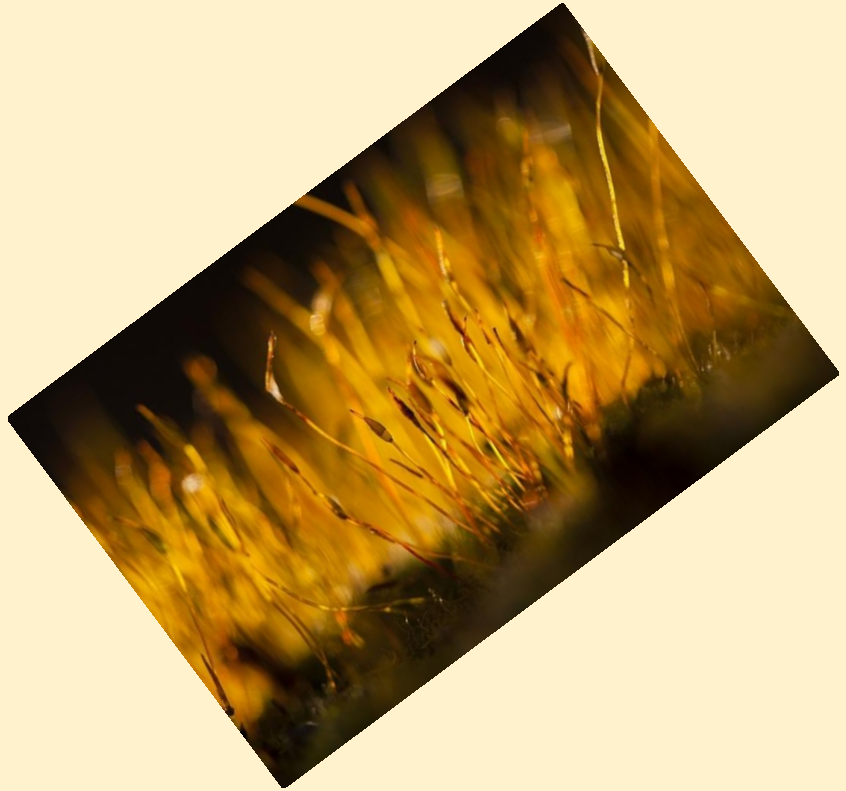
FOCURI DE PRIMĂVARĂ

Îngânând prin văi tăria
sună ramul, sună glia.
Focuri ard, albastre ruguri.
Pomii sunt dureri de muguri.

Prinși de duhul înverzirii
prin grădini ne-nsuflețim.
Pe măsura-naltă-a firii
gândul ni-l dezmărginim.

Ce-am uitat, aprindem iară,
Sub veșminte ne ghicim.
Căutăm în primăvară
un tărâm ce-l bănuim.

Căutăm pământul, unde
mitic să ne-alcătuim,
ochi ca oameni să deschidem,
dar ca pomii să-nflorim.

LUCIAN BLAGA

NU AM...

Nu am nici pietre, nici metale
Pentru suavele tale
Diafane frumuseți,
Adunate din sute de firimituri de vieți,
Din floare, din rouă, din pasăre,
Ca niște mărgele de mei, de porumb și de mazăre
Cu acul și firul.
Gândul meu ca trandafirul
s-a întristat.
Am uitat
Să culeg și să opresc
O strachină din argintul ceresc.
Mi-l așternuse luna pe masa cu scule
Și puteam să fac giuvaere destule...

Trezește-te, haide, din somn și din puf,
Gâdilă-n ochi de un zuluf
În care bate soarele.

Fiindcă vreau să ți le citesc mărtișoarele.

TUDOR ARGHEZI

NOTE DE PRIMĂVARĂ

Verde crud, verde crud...
Mugur alb, și roz și pur,
Vis de-albastru și azur,
Te mai văd, te mai aud!

Oh, pictează cu-al tău foc,
Soare, soare...
Corpul ce întreg mă doare,
Sub al vremurilor joc.

Dintr-un fluier de răchită,
Primăvara,
O copilă poposită la fântână
Te îngână
Pe câmpia clară...

Verde crud, verde crud...
Mugur alb, și roz și pur,
Te mai văd, te mai aud,
Vis de-albastru și azur.

GEORGE BACOVIA

Atelier de creație

Rază de lumină

Viața mea ca o frunză se ofilește
În inima mea, gânduri negre ea trezește;
Sentiment destoinic și nesăbuit
Îmi inundă corpul de fericire părăsit.

Somn adânc, viitor întunecat
O rază de lumină eu aștept neîncetat;
Zeu puternic, soarele pe cer
Rând pe rând, gândurile mele pier.

Cu sufletul împăcat, eu privesc înainte;
O lumină caldă pe obrazul meu se simte,
Lacrimi, curaj și putere se arată,
Nu mai sunt omul ce am fost altădată.

Singur, doar cu tine

Din cer, fără speranță,
O ploaie neagră se prelinge
Ca un monstru fără nume,
În adâncul inimii eu râvnesc la iubire.

Zilele ce continuă să nu se schimbe
Îmi dau senzația că nu voi putea ajunge prea departe.
Dumnezeu m-a scăpat din ale Sale mâini,
Așa că, din răputeri, voi încerca.

Așa că dă-mi mâna ta, indiferent cât de murdară este
Vreau să merg cu tine, indiferent de păcatele noastre, eu le voi purta.
Vom merge pe același drum împreună.
Te voi îmbrățișa și te voi săruta.

Iar când instinctul meu va izbuti, vreau să știu că din mâna ta eu voi muri.
Dar eu știu: tu vei merge până în adâncul pierzaniei, ca să mă trezești în
schimbul vieții tale.
Îmi vei strânge mâna și până la sfârșitul acestei povești dulce-amară ne vom
iubi.

Scorțeanu Cristian

Alb și pașnic, Negru și abrupt

În fața ochilor mei
Întunericul ia formă
În adâncul sufletului
Exilare, alegere, încoronare.

Vorbele grele șoptesc
Înjunghierea apasă adânc;
Pierdut în spațiu-timp,
Deodată, un cântec melancolic se aude fremătând.

Vocea dulce
Frumusețe de speriat;
Dintr-un depou de suflete,
Fantasma s-a apropiat.

Cu glas de înger,
Ea m-a întrebat:
Îți este cald?
Îți este rece?

Cald sau rece,
Gând nelămurit;
Recompensă sau damnare
Eu voi avea de urmărit.

Scorțeanu Cristian

Pasiuni mișcătoare. Priviri pierdute

în neantul gândurilor...

Dureri nebănuite mă strivesc

de cerul presărat cu stele

și te zăresc... acolo, printre ele...

Iată-mă...

mă înalț prin abis,

dincolo de mine

și mă pierd

printre stelele care mă strivesc...

și mă regăsesc...

Ilinca U.

O dulce primăvară s-așază

peste mine

și înfloresc în gând

miresme de iubire.

Priviri albastre răsar

de pretutindeni...

Pribege și sfioase,

încearcă să străpungă

agonia...

Ilinca U.

Beznă...

Negura nopții m-a cuprins și
zadarnic

O rază de lună încearcă prin nouri
să pătrundă.

Si poate e mai bine așa...în beznă...

Să nu se vadă că lacrimi calde pe
obraz îmi curg,

Să nu se vadă în ochii mei dorința...

Dar cine să vadă?

Sunt singură... Mint...

Tovarășă-mi e beznă...

Beznă în care mă pierd...

și ea nu are ochi.

Ilinca U.

Viața...

acest mister numit viață...

e doar speranță și iluzie..

Totul e trecător...

Chiar și durerea pe care o crezi veșnică
dispare

odată cu însuși Omul.

Tu, Doamne, spune-mi,

Arată-mi că existi

și crucea-mă!

Unde ești?

Probabil în fiecare dintre noi

Sau nu ești nicăieri?!

Am înțeles: viața se pare că e drumul abrupt
către moarte, dar ce se-ntâmplă dincolo
de moarte?

Cred că abia atunci putem vorbi de
veșnicie... de veșnicia morții și a neființei...

Ilinca U.

Când nu mai ești copil, ai murit demult

Copilăria... cea mai frumoasă perioadă, cel mai de preț lucru pe care viața ni-l poate oferi, pe care-l trăim doar o dată-n viață și la care revenim mereu cu tot mai multă nostalgie.

Copilăria... singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm în câteva momente, în care suntem singuri și cu toată lumea. Copilăria este o lume fermecată, duioasă, dulce, lină, în care orice se poate întâmpla. Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu 7 capete, cu zgripțuroaica cea haină, putem fi vrăjitori sau eroi din filme ori benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat.

Copilăria... una dintre cele mai prețuite comori, o lume nesfârșită de basm. Poate de aceea, din momentul în care nu mai ești copil, aproape tot ce este frumos și bun s-a sfârșit. Realizezi brusc că nu mai poți visa cu ochii deschiși, că lumea de poveste nu îți mai este la fel de accesibilă ca înainte și că îți vine din ce în ce mai greu să crezi în Moș Crăciun. Parcă nici mama nu mai seamănă atât de mult cu Ileana Cosânzeana și ochii ei sunt puțin mai triști, iar tata nu mai este Făt- Frumos și nu se mai luptă prin casă cu sabia ca să te apere de zmei.

Așa cum spunea Valeriu Butulescu, am și eu din ce în ce mai mult impresia că singurul paradis pierdut e copilăria.

Boceanu Gabriela

Iubirea - motivul existenței noastre

Se spune din bătrâni că „omul iubește cu adevărat o singură dată în viață”. Aș zice că acest lucru este adevărat doar pentru unii oameni, nu pentru toți.

Adevărata iubire apare doar o dată în viață, iar atunci când acest sentiment se înfiripă în inimile noastre îl ocolim cu lașitate, ca oameni neștiutori și efemeri ce suntem. Iubirea este cel mai important sentiment pe care bunul Dumnezeu l-a lăsat pe pământ, este pur și simplu un sentiment fără de care nu am putea trăi cu adevărat. Este cel mai firesc lucru în viața unui om și se trăiește cu patimă. Fiecare privire are o însemnătate imensă când ești îndrăgostit, fiecare cuvânt este un legământ și orice zâmbet, o promisiune.

Și totuși, iubirea înseamnă măcar o lacrimă vărsată. "O mare durere să iubești, o mare nenorocire să scapi de această durere", spunea Ion Luca Caragiale. Iubim doar o dată în viață cu adevărat, adică atât de mult, încât atunci când suntem lângă persoana iubită, sufletul începe să ne cânte și florile vieții noastre înfloresc singure. O dată în viață...

Parafrazându-l pe Caragiale, aș zice că iubirea este o boală fără de care nu ești sănătos.

Boceanu Gabriela

Timpul mitic românesc

Sărbătoarea este o regenerare a ființei

prin regenerarea timpului.

(Mircea Eliade)

De ce timpul mitic?

Omul religios trăiește astfel în două feluri de Timp, dintre care cel mai important, Timpul sacru, apare sub forma paradoxală a unui Timp circular, reversibil și recuperabil, un soi de prezent mitic regăsit periodic cu ajutorul riturilor. Acest comportament față de Timp deosebește omul religios de cel nereligios: primul refuză să trăiască doar în ceea ce se numește, în termeni moderni, "prezentul istoric", străduindu-se să ajungă la un Timp sacru care, în unele privințe, ar putea însemna "Veșnicia" (Mircea Eliade, *Sacru și profan*).

Poate niciun lucru nu definește mai bine spiritul unui popor decât tradițiile și obiceiurile sale păstrate peste veacuri. Acestea exprimă strânsa legătură a omului cu natura. Obiceiurile calendaristice și cele legate de viața de familie sunt o componentă perenă a culturii tradiționale.

Cunoști o țară, un popor, pornind de la oameni și de la obiectele plăsmuite de ei. Alături de limbă, obiceiuri și tradiții, **șezătoarea** constituie o emblemă de recunoaștere, o marcă a identității etnice și locale.

Orice zi de șezătoare
E un fel de sărbătoare.
Când prietenii s-adună
Și muncesc cu voie bună,
Treaba lor cu toți și-o fac,
Dar nici din gură nu tac:
Basmе, glume, ghicitori,
Se spun pe la șezători.

Colindele, Plugușorul, Sorcova, Capra au fost culese, istorisite și ilustrate pentru a fi transmise urmașilor ca documente ale vremurilor trecute.

Anotimpul primăvara, anotimpul renașterii, este, de asemeni, bogat în obiceiuri populare străvechi, uneori contopite cu tradiția creștină, alteori dăinuind izolate, cu toate *ciudățeniile* lor precreștine, pe care azi ne este greu să le mai luăm în serios, dar pe care cei din vechime le credeau și le respectau cu strictețe, ținându-și existența pe ele, ca pe o urzeală tainică, vegheată din veac de sufletele strămoșilor.

Ocupația milenară a poporului nostru a fost agricultura. Subscrie ritualurilor de primăvară-vară, *Paparuda* și *Scaloianul* sunt practicate de copiii satelor în vremuri de secetă.

Despre farmecul serbărilor populare, în cadrul cărora cântecul și jocul erau nelipsite, Mihai Eminescu ne-a lăsat o consemnare deosebit de sugestivă: „Nu pierd niciodată ocazia de a lua parte la petrecerile populare. Ca prieten pasionat al poporului, când acesta se adună în masă, simt că sunt o parte a totalului. E ceva dumnezeiesc acest sentiment, așa că orice serbare a poporului mi se pare sărbătoare sufletească, o rugăciune cucernică.”

Luna biodiversității urbane PROIECT EDUCATIV ȘCOLAR

Este recunoscut că declinul biodiversității la scară mondială este una dintre cele mai grave probleme de mediu căreia omenirea trebuie să-i facă față. Printre obiectivele fundamentale din domeniu identificăm conservarea biodiversității și utilizarea durabilă a biodiversității.

Considerăm că, pe lângă înțelegerea fenomenelor derulate în ecosisteme, a interrelațiilor dintre om și mediul de viață, educația ecologică dezvoltă capacitatea analitică și sintetică, gândirea critică rațională, capacitatea de analiză a datelor și de rezolvare a problemelor, creativitatea și independența în gândire. Educația ecologică dezvoltă capacitatea de comunicare, munca în echipă, simțul artistic/estetic și fundamentul etic/ moral. Se întăresc, astfel, capacitatea de analiză, de sinteză, de conștientizare a problemelor și de încercare a găsirii de soluții la problemele de mediu.

Prima activitate a proiectului, **Plant a tree for peace**, s-a desfășurat în 21 septembrie 2011. Evenimentul a marcat Ziua Păcii, fiind înscris în calendarul manifestărilor organizate de Learning about Forest (LEAF este unul dintre programele FEE- Foundation For Environmental Education), prin CCGD (Centrul Carpato-Danubian de Geoecologie). Activitatea de la nivelul unității școlare a constat în plantarea de copaci în curtea școlii, realizarea unui material media și a unui afiș reprezentativ pentru evenimentul ales.

În octombrie 2012, activitatea **Energia = viață** a avut ca scop sensibilizarea elevilor și a comunității în privința consumului excesiv de energie. Materialele prezentate de elevi au propus modalități de reducere a consumului de energie, sub forma unor materiale multimedia și a unor afișe și fotografii.

Proiectul va continua în următorii doi ani, cu activitățile: **Un spațiu curat, o viață sănătoasă** și **Biodiversitate minimală**, prin care ne vom continua lupta pentru conservarea mediului.

Lumea în interpretarea liceenilor

Lumea în interpretarea liceenilor

Masca micilor actori

Pregătită cu mare emoție și, sperăm, așteptată cu mare interes de colegii noștri și de profesori, activitatea *Masca micilor actori* s-a desfășurat în săptămâna *Să știi mai multe, să fii mai bun*. Colegii noștri din clasele 10C, 10F, 11E, 11F și 12G au avut inițiativa punerii în scenă a unor fragmente din dramaturgia românească și a parodierii unor emisiuni de divertisment. Deși a fost o activitate solicitantă, aceștia au depus mult efort, recompensat însă cu aplauze „furtunoase” de către spectatori.

Prin alegerea piesei „Chirița în provincie” de Vasile Alecsandri, „micii actori” și-au propus să demonstreze actualitatea parvenitismului, iar parodierea “românilor talentați” a fost o modalitate de a ironiza kitsch-ul vieții mondene.

În urma reprezentației, actorii au răspuns la câteva întrebări:

Reporter: Ce presupune pregătirea unui rol și câtă muncă trebuie să depună un „actor” pentru a pregăti un rol? Este greu să intri în pielea personajului?

Ștefan (11E): Pregătirea unui rol presupune foarte multă muncă: atenție, memorie, mimică și joc de scenă, sincronizare perfectă între toate acestea. Trebuie să te informezi din toate sursele posibile, să înțelegi personajul și să vii cu ceva de la tine. Până la urmă, în fiecare dintre noi există un mic actor.

Reporter: Reușesc actorii să lase deoparte micile neînțelegeri pentru a se concentra asupra muncii de echipă?

Bogdan (11E): La început există o reticență în a colabora cu un coleg cu care nu te înțelegi de obicei, dar pasiunile comune și momentele hazlii de la repetiții s-au dovedit mai puternice decât orice disensiune. Cu alte cuvinte, micile neînțelegeri au fost uitate și relațiile dintre noi au devenit mai bune.

Reporter: Cum vi se pare publicul de azi? Mai există atracție pentru teatru, mai ales la adolescenți?

Elena (11E): Am avut surpriza ca majoritatea colegilor să ne susțină și să aprecieze efortul pe care l-am depus. Au savurat momentele comice și ne-au felicitat.

Reporter: Alexandra, care a fost momentul tău preferat din scenetă?

Alexandra (Chirița): Nu pot să aleg un moment preferat, piesa a fost o reușită, dar cele mai frumoase amintiri sunt legate de momentele de la repetiție, ba greșeam o replică, ba uitam numele unui personaj...

Reporter: Ionuț, poți să îl descrii pe Șarl într-un cuvânt?

Ionuț (Șarl): O figură... E un profesor venit din Franța pentru a dădăci un copil de țăran parvenit pe care nu-l duce capul prea mult să învețe franceză. Până la urmă își găsește refugiul în disimulare.

Reporter: Cum ți s-a părut finalul?

Vlad (Leonaș): A fost interesant că am reușit să ne zicem replicile în toată învâlmășeala pe care trebuia să o simulăm. Sper că publicul a prins fiecare detaliu!

Reporter: Luluța, îmi poți spune care ți s-a părut cel mai amuzant moment din scenetă?

Andreea (Luluța): Cel mai amuzant?! Atunci când am prins un „căărăbuș”. Dacă nu știți la ce mă refer, vă invit la teatru. (*Râde*)

Reporter: Bankousli Mohamed

Jurnal de călătorie

Citadela din Alep

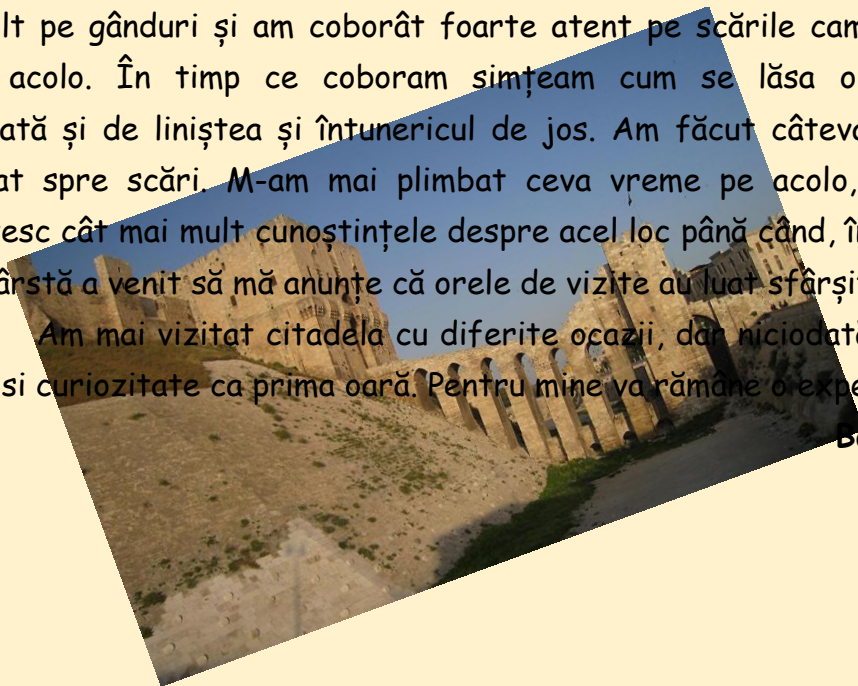
Privesc cu plăcere în urmă, amintindu-mi de prima dată când am pus piciorul în această citadelă. Citadela din Alep a fost construită acum trei mii de ani, fiind ocupată în nenumărate rânduri de mari civilizații precum cea greacă sau bizantină.

De îndată ce am ajuns acolo, m-au trecut fiorii privind acea priveliște minunată. Imaginația mea deja începuse să înflorească doar aflându-mă la porțile acestei mari fortărețe. Multe întrebări îmi străbăteau mintea în acel moment. Oare câți soldați viteji și-au dat duhul pe scările pe care eu tocmai urcam? Câți regi și împărați pe acea vreme ar fi făcut imposibilul pentru a pune mâna pe ea?

Când am intrat înăuntru deja simțeam că mă aflu într-o altă lume, parcă fiecare civilizație care trecuse pe aici își lăsase amprenta prin ceva. Erau atât de multe de vizitat în acest oraș „în miniatură”, încât nu știam cu ce să încep. În cele din urmă am ales să vizitez temnița, care, practic, se afla sub fortăreață. Nu am stat mult pe gânduri și am coborât foarte atent pe scările cam slab luminate ce duceau acolo. În timp ce coboram simțeam cum se lăsa o răcoare sinistră completată și de liniștea și întunericul de jos. Am făcut câteva poze, apoi m-am îndreptat spre scări. M-am mai plimbat ceva vreme pe acolo, încercând să îmi îmbogățesc cât mai mult cunoștințele despre acel loc până când, într-un final, un om mai în vârstă a venit să mă anunțe că orele de vizite au luat sfârșit.

Am mai vizitat citadela cu diferite ocazii, dar niciodată cu atât de multă plăcere și curiozitate ca prima oară. Pentru mine va rămâne o experiență unică.

Bankousli Mohamed

Templul lui Baal

Data era 20 iulie 2010. Termometrul arăta puțin peste 48 de grade. Destinația noastră era orașul Palmyra sau Tadmor, cum îi zic localnicii, situat în inima deșertului sirian. Aerul condiționat parcă nici nu se simțea. "Nu au exagerat deloc când vorbeau despre căldura asta insuportabilă", mi-am zis eu, apucând singura sticlă de apă rece la îndemână. Mă întreb oare cum de reușesc beduinii să trăiască în astfel de condiții?

— Am ajuns, spuse Antoan, un bun prieten care mă însoțea în această călătorie. Antoan, la fel ca mine, era străin în această țară, părinții lui fiind de origine elenă. Îmi era coleg de clasă și prieten, amândoi împărtășeam pasiunea pentru istorie.

— E mult mai frumos decât îmi imaginam, i-am răspuns, în timp ce coboram din autocar.

Într-adevăr, acest oraș ce răsare printre dunele imense de nisip, chiar în mijlocul deșertului, cu coloanele sale atât de reprezentative ale arhitecturii romane, a fost unul remarcabil.

După ce am fost să vedem teatrul, ne-am îndreptat spre cea mai importantă structură din acest oraș: Templul lui Baal. Nu aveam nevoie de confirmarea ghidului ca să ne dăm seama că e vechi de aproximativ 2000 de ani.

Am mai vizitat și celelalte părți ale orașului, rămânând cu gura căscată la exactitatea și creativitatea cu care a fost construit. Am făcut zeci de fotografii, dar niciuna nu poate exprima ce am simțit noi când am pășit acolo.

Odată cel mai prosper și important oraș din Orientul Mijlociu, acum ruinele lui îi dau aspectul unui oraș fantomă, dar unul foarte bogat în istorie și disponibil să își spună povestea tuturor celor care știu să-l asculte.

Bankousli Mohamed

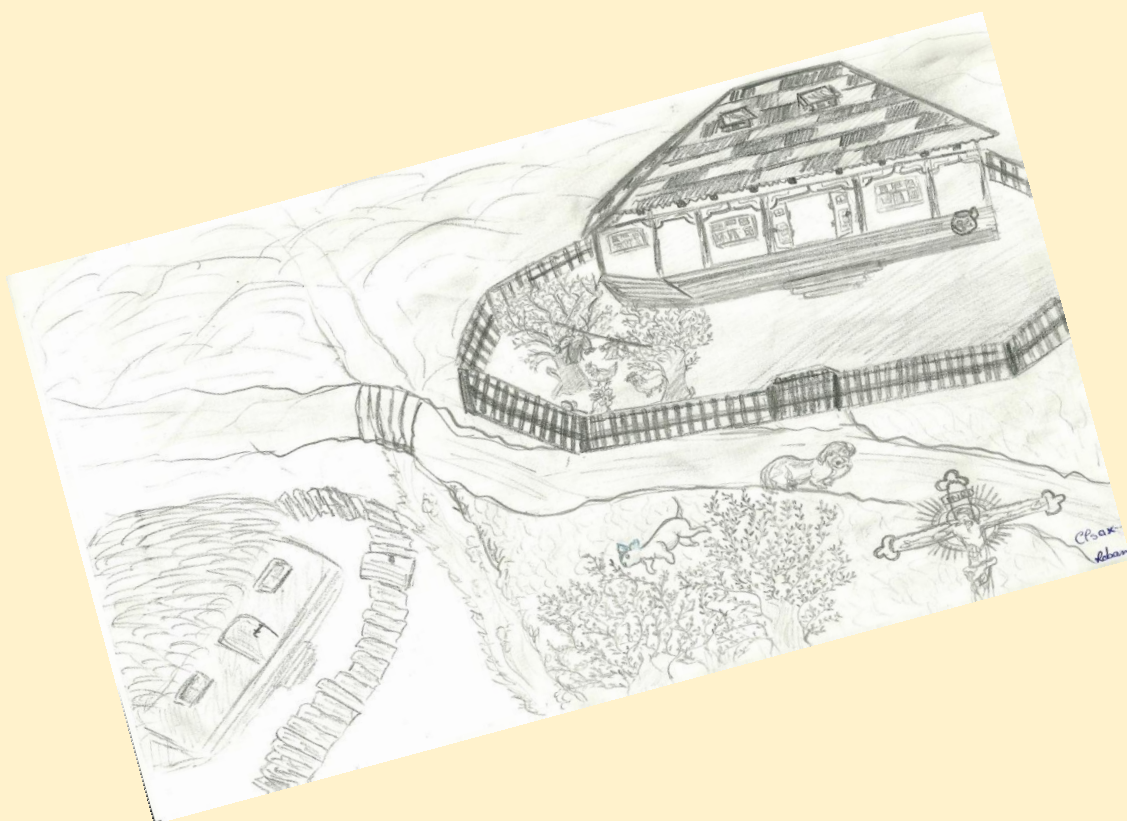
Pasiunea mea...

Un desen - o lume proprie

Trăim înconjurați de o lume colorată, dar, din păcate, dominată de alb și negru. Uneori gri... Se spune că sunt non-culori. Ele exprimă diverse sentimente, în funcție de trăirile fiecăruia: uneori puritate, alteori absența - albul; tristețe și doliu - culoarea neagră. Griul e starea de mijloc, amestecul celor două, care nu găsesc calea de mijloc.

Pentru mine, albul reprezintă foaia de hârtie, iar negrul - creionul cu care încerc să creez o lume proprie, în care mă regăsesc și care mă definește. Ochiul trasat cu precizie devine simbolul căutării echilibrului și al cunoașterii de sine, dar și a lumii. Iar când albul și negrul sunt prea singure, adaug culorile care trebuie să trezească la viață foaia. Verdele este viața, roșul - iubirea, galbenul - soarele, albastrul - cerul nesfârșit... Doar așa pot explica dragostea pentru desen, în care eul meu interior se transpune sub forma liniilor, culorilor și imaginilor proiectate cu migală.

Diana Roban

Desenul, pasiunea mea

Nu trebuie să fii pictor ca să faci un tablou, nu trebuie să fii muzician ca să compui o melodie. Este necesar ca, din când în când, să îți asculți inima și să îți dai frâu liber imaginației.

Desenul înseamnă curaj, iubire, încredere, dăruire și speranță. Nu suntem artiști, ci simpli oameni care încearcă magia culorilor și a creionului; desenul nu ne face mai bogați, ci ne întărește inimile de fiecare dată când suntem încătușați.

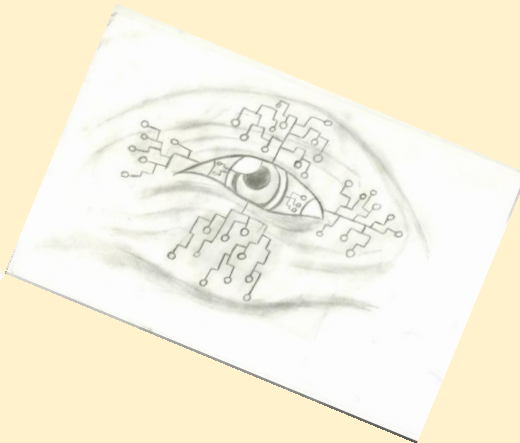
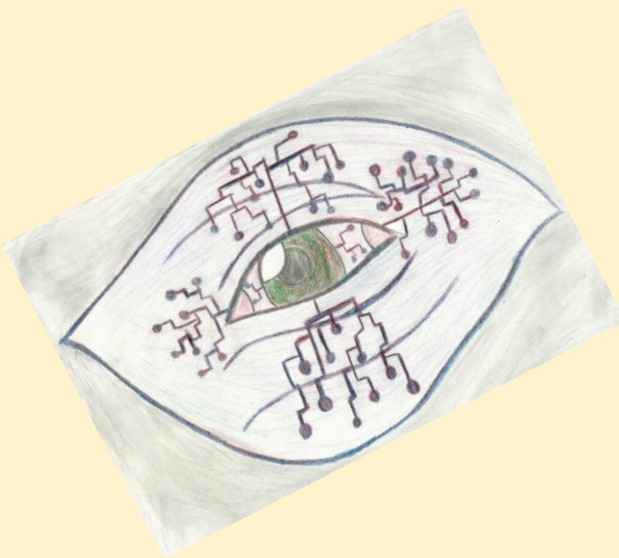
Așa cum spunea Octavian Paller, „O pasiune n-are nevoie de motivări. Ea nu cere neapărat să fie înțeleasă și explicabilă. Dimpotrivă, începe acolo unde nu mai e nimic de explicat, sfârșind abia când simte din nou nevoia de lămuriri.”

Când desenez realizez că există și o altă lume decât cea pe care o vedem și de care ne îngrozim zi de zi. O lume a mea, unde desenul îmi combate inerția și nepăsarea care distruge omul mai repede ca viciile...

Irina Ciobanu

Alexandru Gospodin

Pictura pe sticlă

Totul a început când eram în clasele mici și am învățat elementele de bază pentru a picta. Am început să învățăm culorile complementare și ușor să conturăm chipuri, trupuri și întregi peisaje.

Apoi, într-o zi am mers într-o excursie cu școala și am vizitat o mănăstire. Acolo era o expoziție de picturi religioase pe sticlă și pe lemn, făcute de mai mulți copii foarte talentați și de vârste destul de mici. Am fost foarte impresionată de detaliile foarte bine definite și de strălucirea picturilor și m-am gândit - mi-am dorit - să pictez și eu o astfel de icoană pe sticlă.

În orele de desen la școală, am început să conturez cu o cariocă icoana pe care îmi doream s-o realizez, după o imagine dintr-o carte. Mi-am cumpărat o gamă largă de acuarele, cu foarte multe culori, special ca lucrarea mea să iasă cât mai corect. După mai bine de două săptămâni, și cu ajutorul profesoarei de desen care mă încuraja să pictez, am realizat și terminat prima mea icoană pe sticlă cu Maica Domnului și Iisus Hristos.

De atunci totul a fost foarte ușor, fiecare pictură avea un stil original, realizat chiar de mine, nu mai era nevoie să copiez lucrarea după o imagine, ci pur și simplu dădeam imaginației mele libertate de a crea ceva cât mai frumos.

Cred că pasiunea mea m-a găsit, fără a o fi căutat eu. N-a fost nevoie decât de un mic imbold...

Radu Andreea Cristina

Rugbiul - un mod de viață

În liceul nostru sunt elevi care practică acest sport, cei mai mulți fac parte din clasele a XI-a și a XII-a. Prin această pasiune a lor, au reușit să atragă atenția mai multor elevi din liceu și, totodată, să ne facă să vrem să descoperim mai multe despre rugbi.

Din discuția pe care am avut-o cu câțiva dintre sportivi, am aflat că echipele de la Steaua U18 și U19 au avut foarte multe performanțe. De exemplu, U18 (foto U18) în 2010-2011 a participat la Campionatul Național, clasându-se pe locul al III-lea și au obținut medalia de bronz. Echipa de la U19 (foto U19) în anul 2011-2012 a câștigat medalia de bronz, iar în 2009-2010 și în 2010-2011 a reușit performanța clasării pe primul loc la Campionatul Național de Juniori. Împreună cu antrenorii Ștefan Acsinte și Mugurel Preda din Federația Romană de Rugbi au adunat un număr de 270 de victorii în numai 5 ani.

Am discutat cu elevii liceului nostru care practică acest sport și iată ce am aflat:

1) Ce înseamnă rugbiul pentru tine?

Jocul de rugbi este socotit unul dintre sporturile cele mai bărbătești. Forța, energia, viteza, lupta sunt elementele care se evidențiază în timpul unui meci, dublând spiritul de echipă, combativitatea, curajul și dârzenia care se manifestă în comportarea pe teren a fiecărui jucător.

2) De unde a apărut ideea aceasta pentru un nou joc sportiv?

În anul 1823, un elev, William Webb Ellis, din localitatea Rugby din Anglia, în timpul unui joc asemănător fotbalului, a luat mingea în brațe, a alergat cu ea printre adversari și a depus-o, spre stupefacția colegilor lui de joacă, în spatele

porții echipei adverse. Ellis a creat elementele caracteristice jocului de rugby, jucând mingea cu mâna (nu cu piciorul, ca la fotbal), alergând cu ea în brațe (nu ca în fotbal, cu piciorul), așezând-o cu mâna în spatele liniei de fund a echipei adverse (nu trăgând cu piciorul în minge, spre a o trimite în poarta adversă).

3) La noi în țară, care este cea mai importantă echipă de rugby?

În Romania, una dintre cele mai importante echipe de rugby este Steaua .

4) Când s-a înființat această frumoasă echipă?

Secția RUGBI s-a înființat în 1948, din entuziasmul unor polisportivi de mare talent, printre care Nicolae Ghiondea, Mărgărit Blăgescu, Petre Cosmănescu, Șerban Mehedinți, Emanuel Valeriu și mulți alții, conduși de primul antrenor al echipei - Gheorghe Sfetescu. În prezent, ea se află printre cele 24 de secții ale clubului, având totodată cel mai bogat palmares din istoria rugbyului românesc.

5) Care sunt performanțele echipei Steaua?

Primului titlu național avea să i se adauge și prima Cupă a României, aflată într-o permanentă bătălie pentru supremația pe plan intern - bătălie pe care a și câștigat-o de multe ori. Au fost aduse în țara noastră de către jucătorii steliști 6 medalii de aur, 3 de argint și una de bronz la Cupele Europene. Performanțele internaționale au continuat să îi ducă pe podiumurile Campionatului Europei, fiind una dintre cele mai bune echipe de rugby din lume.

6) Îmi poți spune cele mai importante reguli de bază ale acestui joc?

Sunt patru reguli elementare pe care toți jucătorii acestui sport trebuie să le știe:

1) Sunt necesare două echipe în teren, alcătuite din câte 15 de jucători care urmăresc să așeze o minge de formă ovală în spatele liniei de fund a terenului din zona adversa.

2) Un meci durează două reprize a câte 40 de minute, cu o pauză între ele de 5 minute, pe timpul căreia jucătorii sunt obligați să rămână în teren. Jocul este condus de un arbitru (central), ajutat de doi arbitri de margine.

3) Meciul de rugby începe printr-o lovitură de picior dată mingii de unul dintre jucătorii echipei căreia i-a revenit începerea partidei.

4) După această lovitură, orice jucător din teren poate să prindă balonul, să-l șuteze, să-l culeagă, să alerge cu el, sau să placheze un adversar care a intrat

în posesia balonului. Acest balon poate fi transmis unui coechipier numai înapoi; dat înainte - constituie o infracțiune. Dar regulile sunt foarte multe și necesită folosirea unei terminologii proprii, care trebuie cunoscută și înțeleasă.

7) Ce ne poți spune despre echipa ta, te-a ajutat în viața de zi cu zi?

Pot spune doar ca rugbyul este un sport care formează caractere și prin asta se înțelege tot. În viața de zi cu zi, echipa mea de la Steaua m-a ajutat, m-a întărit, m-a făcut să înțeleg cât de mult este necesar sportul în viața omului și, cel mai important, suntem ca frații, ne motivăm și ne ajutăm reciproc. Suntem o echipă în adevăratul sens al cuvântului.

«Printre cei 15 jucători, o echipă de rugby trebuie să aibă opt jucători puternici și activi, doi ușori și vicleni, patru solizi și rapizi și unul, la urmă, model de nepăsare și de sânge rece.»

Reporteri: Andronic Bianca
Simion Elena

Fotografia

Pentru mine, **Fotografia** nu este doar un hobby sau o meserie, ci o modalitate de a fi în contact cu ce se întâmplă prin lume, de la cotidian la neobișnuit. Acesta este modul meu de a exprima bucuria, frumusețea, revolta, tristețea... fotografia înseamnă știință și artă totodată, presupune studiu și perfecționare. Este modul prin care oprești timpul, prin care surprinzi momente irepetabile, prin care trăiești și re trăiești la infinit.

Fotografia este artă, pictură cu lumină, dacă ar fi să avem în vedere explicația etimologică. În limba greacă, "fotos" înseamnă "*lumină*", iar "grafein" - "*pictura, desen*". Literalmente, se poate traduce prin "*a picta cu lumina*."

FOTOGRAFIA DE TIP ALB-NEGRU

Sursa foto: Popescu Alexandru

Sursa foto: Popescu Alexandru

FOTOGRAFIA CU PELICULA COLOR

Sursa foto: Wikipedia

Un tip mai bun de fotografie este cea color. Pelicula color de tip *Kodachrome* a apărut în 1935 și s-a bazat pe emulsii tricromatice.

Surse foto: [Wikipedia](#)

FOTOGRAFIA DIGITALA

Sursa foto: [Popescu Alexandru](#)

Hobby-ul meu a devenit și cel al colegilor mei...

- frumoasa poveste a unei creații colective -

La Colegiul Tehnic de Poștă și Telecomunicații "Gh. Airinei" din București, s-a prezentat joi, 4 aprilie, în cadrul săptămânii **SĂ ȘTII MAI MULTE, SĂ FII MAI BUN!**, o lebadă-origami de dimensiuni impresionante. Această creație deosebită, care, ulterior, a căpătat și un nume, *Bella*, este rezultatul efortului unei întregi clase de elevi, și anume, al clasei a 9-a D din liceul mai sus amintit.

Lebăda este compusă din 15.800 de coli A4, cu o înălțime de 1,42 m, cu o circumferință de 3,68 m, iar diametrul, de 1,17 m.

Cum a început totul? De la o idee... și de la un hobby... Cea care a inițiat activitatea este Bituleanu Larisa, elevă în această grozavă clasă a 9-a, pasionată de confecționarea modelelor origami 3D. Mai în glumă, mai în serios, la început, Larisa și-a provocat colegii să o ajute la realizarea unei lebede uriașe din hârtie. Ei au luat-o chiar foarte în serios... Au început întrebările: Cum? Ne înveți? Când? De unde coli? Și... exact înaintea unei inspecții la dirigentie, au venit agitați, nerăbdători, dar foarte hotărâți, să-mi spună: "Doamna dirigintă, noi vrem să doborâm recordul elevelor din Lugoj (o lebadă origami din 6.500 de coli) și să construim un origami din 10.000 de coli!" Buun! - am zis! O să-i încurajez, dar pentru început, recunosc, am fost destul de sceptică deoarece am observat la copiii din ultimele generații o oarecare inconsecvență, sunt entuziasmați în primă fază de perspectiva realizării unui proiect incitant, însă, ulterior, foarte rar se implică și finalizează ceea ce și-au propus. Acești elevi mi-au dovedit că m-am înșelat, mi-au

dovedit că dacă au o motivație reală, dacă le place ceea ce fac și dacă sunt încurajați și susținuți, pot oferi ce au ei mai bun și frumos!

Ne-am mobilizat cu toții: profesori, elevi, părinți...am strâns coli A4 din toate laboratoarele și cabinetele școlii (coli scrise, a căror soartă ar fi fost să ajungă la coșul de gunoi), am adus de acasă, de la prieteni... de pretutindeni. Ei s-au apucat de lucru, toți au învățat să împăturească și să asambleze hârtia. Din 30 de elevi ai clasei, 27 au lucrat intens. Au lucrat și în pauze, dar cel mai mult în afara programului, în sala de festivități a liceului. Eu îi urmăream fascinată: am văzut cum au format o echipă, cum și-au împărțit sarcinile, cum au devenit din ce în ce mai buni prieteni... A fost un admirabil proces creator colectiv! Acești copii care abia se cunoșteau de câteva luni, au ajuns, în cele 2-3 săptămâni cât au muncit împreună, să dezvolte o legătură profundă atât între ei, cât și cu Bella, creația lor care începea să capete contur și... viață. Am observat pe chipurile lor, în ultimele zile, când confecționarea lebedei se apropia de final, entuziasmul, mândria în fața a ceea ce au realizat, dar și tristețea provocată de momentele în care erau nevoiți să se despartă pentru a merge acasă.

Lebăda - origami, oferită școlii de elevii clasei a 9-a D, este impresionantă atât ca mărime (până la urmă s-au folosit 15.800 de coli), dar și din punct de vedere estetic, iar sufletește, are o valoare inestimabilă deoarece reunește bucățele din talentul, ambiția și efortul fiecăruia dintre ei.

Prin urmare, ideea le-a venit în luna februarie, s-au strâns coli, iar efectiv, au lucrat 27 de elevi, pe o perioadă de 2-3 săptămâni, lebăda fiind finalizată și prezentată pe 4 aprilie 2013 în sala de festivități a liceului (în dimineața de dinaintea prezentării au "apărut" doi pui botezați Ricky și Micky, dar și câțiva nuferi folosiți ca decor, de asemenea, confecționați din hârtie).

Copiii au depus o muncă intensă, cu multe ore de lucru și multă energie consumată... dar totul a meritat din plin!

Profesor diriginte: **Georgiana Chițu**

- Rachetele pot călători cu 40.000 km/h. Aceasta este viteza necesară pentru a scăpa de gravitația terestră și a pătrunde în spațiu. O viteză constantă de 29.000 km/h păstrează racheta pe orbită. Rachetele moderne se folosesc pentru lansarea sondelor și a sateliților spațiali. Racheta este proiectată în spațiu de trei trepte care ard și se desprind una după alta.
- Nu există aer în spațiul cosmic. Pe măsură ce Pământul rămâne în urma ta, stratul de aer este din ce în ce mai subțire. În momentul în care ajungi în spațiul cosmic, la o înălțime de 400 km, aerul dispare cu totul. Spațiul cosmic e un vid. Fragmentele zburătoare pot să ucidă un astronaut neprotejat dacă, până atunci, a scăpat de căldura excesivă, frig sau radiații. Este primejdios să fii acolo sus!
- Poți sări mai sus pe Lună. Când se află pe Lună, astronauții pot să alerge și să sară cu mult mai departe decât pe Pământ. Acest lucru se întâmplă pentru că aici gravitația este cu mult mai slabă. Când te afli pe Lună, greutatea ta este de șase ori mai mică decât greutatea ta de pe Pământ.

GHICITORI

Cu viteza cea mai mare
Liniar se răspândește,
De nu-i sursă ea dispare
Și la viață te trezește.

(Lumina)

Întunericul dispare
Când apare acel corp,
Vezi orice: și mic, și mare,
Chiar și penele de corb.

(Corpul luminos)

În oglindă se întoarce,
De unde-a plecat lumina.
E un fenomen ce-ți place,
Două unghiuri sunt pricina.

(Reflexia luminii)

Un fenomen luminos
Simplu! Se răspândește
Liniar și-i de folos,
De-ntuneric te ferește.

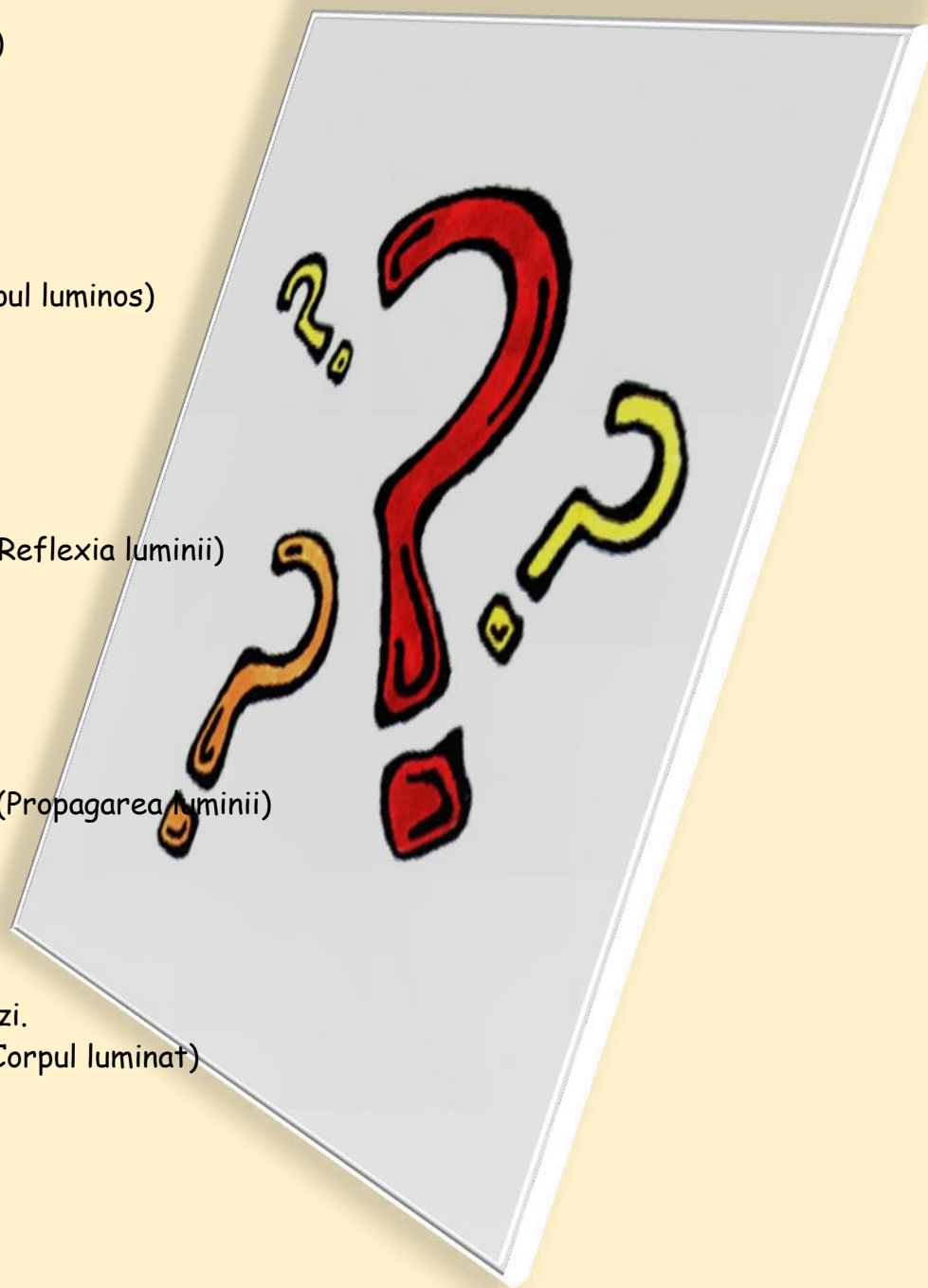
(Propagarea luminii)

De nu primește lumină,
Niciodată tu nu-l vezi.
Ochii tăi nu sunt de vină
Dacă-l scapi, poți să-l și pierzi.

(Corpul luminat)

Tu formezi lumină albă,
Dintr-un spectru învârtit,
Spune repede, degrabă,
Ce fenomen ai găsit?"

(Sinteza luminii)

Prin dispersie apare
După ploaie, chiar pe cer,
El purtând și tricolorul
Românescului drapel.

(Curcubeul)

Descompune clar lumina
În cele șapte culori.
E din sticlă, bat-o vina,
Nu din faimoase comori.

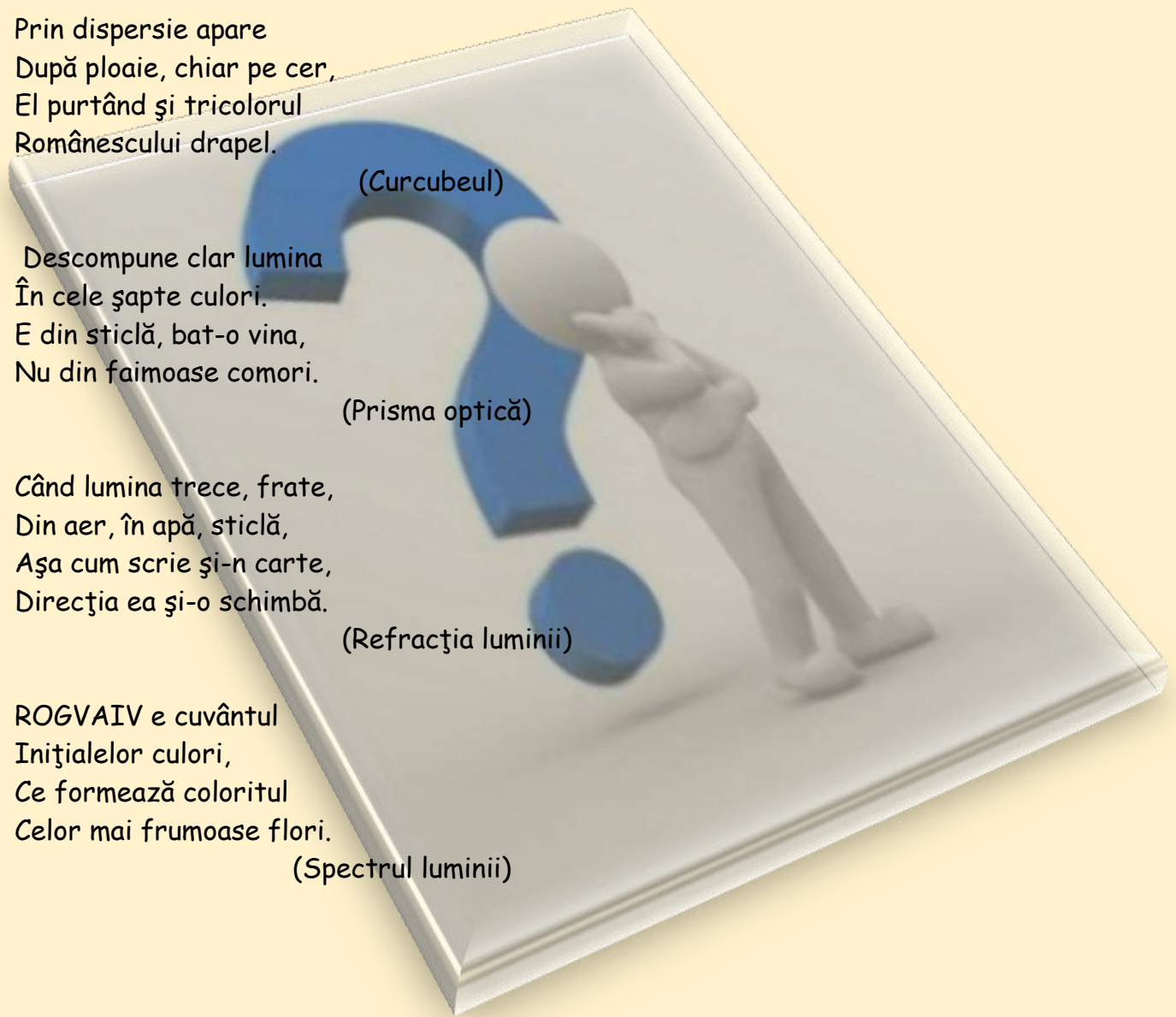
(Prisma optică)

Când lumina trece, frate,
Din aer, în apă, sticlă,
Așa cum scrie și-n carte,
Direcția ea și-o schimbă.

(Refracția luminii)

ROGVAIV e cuvântul
Inițialelor culori,
Ce formează coloritul
Celor mai frumoase flori.

(Spectrul luminii)

La final de clasa a XII-a despre școală

La final de clasa a XII-a despre școală

Good grades - bad grades

Generally, grades encourage students to learn more, but sometimes discourage them, depending on whether the grade is good or not.

A good grade, which reflects the student's knowledge and work, encourages a student because he sees the result of his work and this motivates him to continue learning and getting more good grades, as well as being appreciated by teachers and fellow colleagues.

A bad grade can discourage a student but at the same time can motivate him to learn better in order to improve his results and show that he deserves more. This depends on the student's character, on whether that person is a determined one. For a person who never gives up and wants to be the best, any grade can be motivating and, on the contrary, an indifferent person will not be motivated by any grade whatsoever because he does not want to show anything.

Note mari - note mici

În general, notele încurajează elevii să învețe mai mult, dar uneori îi descurajează, în funcție de cât de mică sau mare este nota.

O notă bună, care reflectă cunoștințele și munca elevului, va încuraja un elev, pentru că acesta vede rezultatul muncii sale și acest lucru îl motivează să învețe în continuare pentru a lua note tot mai mari și pentru a fi apreciat de către profesori și colegi.

O notă mică poate descuraja un elev, dar, în același timp, îl poate motiva să învețe mai bine pentru a-și îmbunătăți rezultatele școlare și pentru a arăta că merită mai mult. Aceasta depinde de caracterul elevului, de cât de hotărâtă este persoana în cauză. Pentru o persoană care nu renunță niciodată și dorește să aibă cele mai bune rezultate, orice notă poate fi motivantă și, invers, o persoană indiferentă nu va fi motivată de niciun fel de notă pentru că nu dorește să arate nimic.

Grades are like a prize in a box. You work, you learn and after that you open the box to see the prize. If you work hard, there will be a big prize in that box and you feel accomplished, but if you don't work, you will see a small prize in that box. That's how it works!

In conclusion, encouraging students through grades can go both ways and it all depends on the student and the grade they get.

Notele sunt ca un cadou. Muncești, înveți și apoi desfaci cadoul și vezi ce ai primit. Dacă muncești mult, vei avea o surpriză plăcută și te vei simți împlinit, dar, dacă nu muncești, nu vei primi mare lucru. Așa stau lucrurile!

În concluzie, încurajarea elevilor prin intermediul notelor poate avea două fețe, dar totul depinde de elev și de nota pe care o obține.

Silișteanu Marian

I think that grades are very important for students. Usually, if a student gets good marks, he will be motivated to learn better, he somehow gets the idea that his efforts are appreciated. But sometimes students take advantage from getting good grades and they start thinking that as long as they already have good grades, there is no need to study anymore, their average grade being acceptable, anyway.

Certain students learn because they like a particular subject and they do not necessarily study for grades, they like the subject or the teacher and for them it is important to learn more, not to get good grades. These are the students who will succeed in life. They will be passionate about their job and their personal development.

In conclusion, good grades are not always good, at least not for all students. But good students must know that grades show how good they were over the year.

Cred că notele sunt foarte importante pentru elevi. De regulă, dacă un elev primește note bune, acesta va fi motivat să învețe mai bine, i se transmite cumva ideea că eforturile lui sunt apreciate. Dar uneori elevii profită de notele bune pe care le primesc și încep să se gândească la faptul că, odată ce au note bune, nu mai e nevoie să învețe, fiindcă vor avea o medie acceptabilă oricum.

Anumiți elevi învață fiindcă le place o anumită materie și nu învață în mod necesar pentru note, le place materia sau profesorul respectiv, iar pentru ei este important să afle mai mult, nu să obțină note bune. Acești elevi sunt cei care vor reuși în viață. Ei vor fi pasionați de serviciul lor și de dezvoltarea personală.

În concluzie, notele bune nu sunt întotdeauna bune, cel puțin nu pentru toți elevii. Dar elevii buni trebuie să știe că notele reflectă cât de buni au fost pe parcursul anului școlar.

Leahu Iulia

Grades are very important for a student because they show how good or bad a student is at school. If a student gets bad grades, he will be upset and maybe he will not cooperate with the teacher anymore or he will try to show the teacher that he is better and he will study harder to pass.

If a student gets good grades and is praised by the teacher, he will study even harder. Thus, the student will try to get only good grades, to prove that he deserves his grades because usually students like competition and boasting with their grades.

I think that students love the teachers who give good grades and are willing to cooperate with these teachers more than with teachers that do not give good grades, no matter how hard students try. But, of course, students must be given good grades only when they deserve good grades.

Notele sunt foarte importante pentru un elev fiindcă arată cât de bun sau cât de slab este un elev la școală. Dacă un elev primește note proaste, acesta va fi supărat și poate nu va mai dori să coopereze cu profesorul sau va încerca să-i arate profesorului că este mai bun și va învăța mai mult pentru a promova.

Dacă un elev primește note bune și este lăudat de către profesor, va învăța și mai bine. Astfel, elevul va încerca să obțină doar note bune, să dovedească faptul că merită notele, fiindcă de obicei elevilor le place competiția și să se laude cu notele.

Cred că elevilor le plac profesorii care dau note bune și sunt dornici să coopereze cu aceștia mai mult decât cu profesorii care nu dau note bune, indiferent de cât de mult se străduiesc elevii. Dar, desigur, elevilor trebuie să li se dea note bune doar atunci când le merită.

Anton Dragoș

First of all, humans are naturally competitive in every way of life. As they compete, there will always be winners and losers. As the winner wins, he will try even harder to maintain his winning position. The same applies to school: the teacher gives grades, and both the student who gets good grades and the student who gets bad grades will try to study harder and indeed learn more.

But parents also play a role here. All the parents want good grades for their children, and that means that parents hate bad grades, too. If a student gets a bad grade, their parents will be disappointed and even angry.

So students are encouraged to learn if they get good grades. Thus, they are happy, their parents are happy, and last but not least, the teacher is happy, too.

În primul rând, oamenii sunt în mod natural competitivi în toate privințele. Deoarece intră în competiție, mereu vor exista învingători și învinși. Învingătorul se va strădui și mai mult să-și mențină poziția de câștigător. Acest comportament se aplică și în școală: profesorul dă note și atât elevul care primește note bune, cât și cel care primește note proaste vor încerca să învețe mai bine și mai multe.

Dar părinții joacă și ei un rol important aici. Toți părinții vor note bune pentru copiii lor, ceea ce înseamnă că și părinții urăsc notele proaste. Dacă un elev primește o notă proastă, părinții lui vor fi dezamăgiți și chiar supărați.

Așa că elevii se simt încurajați dacă primesc note bune. Astfel, ei sunt fericiți, părinții lor sunt fericiți și, nu în ultimul rând, profesorul este fericit și el.

Drăgan Andrei

If I Could....

If I could go back to some time and place in the past, I would go to France 1944 to witness the D-day (16th of June 1944).

D-day was called Operation Overlord and it involved an ambitious invasion of German occupied France. The beaches of Normandy were invaded by a British, American and Canadian task force. The most interesting battle was the battle of Omaha Beach where the Americans were surprised by the German defence, more numerous than they expected. The Americans lost an important number of soldiers on that beach, but after a day of fighting they broke through the German defence.

I would choose this moment because I would like to see the way the Americans and Germans organized their soldiers and conducted the battle.

De-aş putea...

Dacă aş putea călători în trecut, în timp şi în spaţiu, aş merge în Franţa, în 1944, să asist la cele întâmplate în ziua Z (16 iunie 1944).

Ziua Z a fost supranumită Operaţiunea Overlord şi a presupus invazia amplă a Franţei ocupată de germani. Plajele din Normandia au fost invadate de trupe de şoc britanice, americane şi canadiene. Cea mai interesantă luptă a fost cea de pe plaja Omaha, unde americanii au fost luaţi prin surprindere de defensiva germană, mult mai numeroasă decât se aşteptaseră. Americanii au pierdut mulţi soldaţi pe acea plajă, dar, după o zi de lupte, au învins apărarea germană.

Aş alege acest moment deoarece aş dori să văd felul în care americanii şi germanii şi-au organizat soldaţii şi au condus bătălia.

Duru Adrian

Cuprins

Cuprins

Cântare sub pietre și flori	p.3
Atelier de creație	p.7
Timpul mitic românesc	p.12
Luna biodiversității urbane	p.15
Lumea în interpretarea liceenilor	p.15
Jurnal de călătorie	p.18
Pasiunea mea	p.21

COLECTIV DE REDACȚIE

COLECTIV DE REDACȚIE

Redactor șef:

Prof. Mădălina Bondoc

Tehnoredactare și corectură:

Prof. Gabriela Ilie

Prof. Mara Manta

Prof. Rodica Ionaș

Prof. Mihaela Enea

Prof. Mădălina Bondoc

Elevi:

Dima Emilia

Tudorache Sorina

Bankousli Mohamed

Scorțeanu Cristian

Dinică Ștefan

Simion Elena